

Дбаючи про водні ресурси, дбаємо про прийдешні покоління
І приклад у цьому показує очільник районного управління водного господарства Василь ПІНЧУК, який зустрічає славне 60-річчя

Прекрасне наше довкілля будь-якої пори року. Хіба можна не любити рідний край, землю-годувальницю, яку споконвіку називаємо матінкою? Та любов має бути помножена ще й на турботу й увагу, тоді вона віддячує рясними щедротами. Серед численних її потреб - неоціненна вода. Недарма сентенція «Земля – це золото, вода – це діамант, а разом - це життя» домінує в діяльності справжніх піклувальників земельних багатств – колективу управління водного господарства – який понад 20 років очолює Василь Пінчук.

Завтра, 28 жовтня, йому виповнюється 60 років. Ювілей. Промчали літа, як швидкоплинні птаці. Не зогледівся Василь Пилипович, як посріблилися скроні, як донечки повиростали, як... Але пам'ять бережливо тримає кожен прожитий день, крок, і те, як батька, сільського кравця, ще за Польщі шанували в рідному Бересті, що в Дубровицькому районі, як мобілізували на кривавий нерівний поєдинок з фашистськими загарбниками. Не оминула солдата ворожа куля. Після поранення Пилипа Пінчука госпіталізували, підлікували, а вже зміцнілого відправили на Урал будувати військовий завод.

Воєнне лихоліття позначилося майже на кожній українській родині, торкнувши чорним крилом тривоги і переживань на довгі роки. Не минуло воно й Пінчуків. Розлучило з годувальником. І до кінця війни не знав Пилип Гнатович, що народився син-первісток, про те як живе сім'я на окупованій ворогом території. Про листування ж не могло бути й мови. А дружина Марія Опанасівна, як і всі односельці, мужньо переживала тяготи сільського життя, розлуку з чоловіком, не раз обливалася слізьми перед образом Божої Матінки з просьбами заступити від біди, живим повернути додому. Вся господарська робота лежала на її плечах, проте не полишала надії, чекала. І дочекалася! Зрозуміло, радості не було меж.

Це закарбувалося в пам'яті Василя на все життя. Він не раз розповідав про пережите своїм дівчаткам, а нині – онукам. Тепло на душі від спогадів про батька, матір, які виховували дітей у сімейному затишку, любові та злагоді. Своїм прикладом прищепили працелюбність, повагу до старших, відповідальність за кожен крок. А ще батьки мріяли про їх достойне майбутнє. І всіх п'ятьох провели на стежки самостійного життя, давши кожному вищу освіту. Двоє стали вчителями, Василь із братом - інженерами, а сестра – бухгалтером.

При згадці про навчання Василь Пилипович обов'язково повертається до Берестівської середньої школи: його випуск був першим. Охоче навчався з ровесниками, влітку допомагав батькам по-господарству і на роботах у колгоспі, де головував Роман Романюк. Після закінчення школи хлопцеві пощастило стати студентом Рівненського Українського інституту інженерів водного господарства, що в Рівному. Успішно закінчивши його, поїхав за направленням працювати інженером у Луківську ПМК-198 тресту

«Волиньбуд». Але тягло додому. Відпрацювавши три роки, у 1976-ому влаштувався інженером-гідротехніком у Сарненське управління експлуатації осушувальних систем. Саме в цей час розгорнулася ефективна діяльність «Рівнеоблводгоспу» під керівництвом В. Левченка. Відтак набуває апогею меліорація земель. Щорічно вводили в експлуатацію понад півтори тисячі гектарів осушених площ. Сприяли її швидкому розвитку створення Рівненської філії інституту «Укрдіпроводгосп», Могилянський завод виробництва гончарної трубки, високоефективне використання меліорованих земель у колишніх колгоспах ім. 50-річчя Жовтня, «Перше Травня», радгоспі ім. Держинського.

Колектив інженерів і техніків-гідротехніків на той час звільнив господарства від невластивих їм робіт, взявши на повне технічне обслуговування осушувальні системи у двох районах. Усі виробничі підрозділи на чолі з гідротехніками працювали на кінцевий результат - одержувати високу врожайність сільгоспкультур. Управління обслуговувало 40 осушувальних систем, їх загальна площа становила 56572 га, протяжність останньої - 3461 км. Пильнували за їх справністю 80 руслових ремонтерів, 72 працівники механізованого загону, 17 інженерів – технічних працівників. У їх розпорядженні було 18 екскаваторів, 4 бульдозери, кротодренажна машина, 7 тракторів, 5 каналочищувачів та ін.

Як зазначено в своєрідному літописі «40 років Сарненському управлінню водного господарства». Найбільш якісні зміни в меліорації земель спостерігали в період 1971-1980 років. А в цей час там працював інженером і Василь Пінчук. Більше уваги приділяли тоді поліпшенню існуючих систем, проводили реконструкцію побудованих за спрощеними проектами. 1978-1986 роки в заплавах річок Случ і Горинь почали діяти системи польдерних типів. У цілому на Сарненщині в результаті спільних зусиль виробничих, проектних і науково-дослідних установ, організацій провели величезний комплекс робіт. у результаті залучили до сільськогосподарського використання майже 68 тисяч гектарів непридатних у первісному природному стані заболочених і перезволожених земель, а меліоровані стали основою розвитку агропромислового комплексу.

Тоді Василя Пилиповича призначили керівником проектної групи, згодом - головним інженером. А з 1990-ого керує колективом. Працюючи на різних ділянках, зарекомендував себе висококваліфікованим спеціалістом, умілим організатором, відповідальним і принциповим директором. Успадкувавши від батька-матері любов до землі, шану до праці та людську порядність очільник несе ці якості через усе життя. Націлює виробничників, інженерно-технічних працівників на відтворення функціонуючих меліоративних систем, дальший їх розвиток, поліпшення екологічного стану осушених угідь, запобігання та ліквідацію наслідків шкідливої дії води, визначення меж водоохоронних зон, прибережних захисних смуг, контроль за використанням та охороною вод, відтворенням водних ресурсів, підтримання сприятливого гідрологічного режиму та екологічного стану малих річок.

Кажуть, хто дбає про водні ресурси, той дбає про прийдешні покоління. Василь Пилипович з біллю зазначає, що нині сільгоспвиробники не використовують належно меліоративні землі, а внутрішньогосподарська мережа припинила існування. До кризи призвели розпаювання земель і розвал господарств. Керівник сподівається, що з часом нові агроформування зрозуміють, що без меліорації не обійтись. І радіє, що вже нині починають звертатися в управління за допомогою. Зізнається, що довго довелося цього чекати. Разом з тим гордиться, що меліоратори зуміли зберегти потенціал, який хоч і не новий, а є. І це головне.

- Так уже сталося, що про меліораторів не згадують до тих пір, поки не виникають проблеми, - ділиться думками Василь Пилипович.

Нині ж їх невпрогорт. І приємно, що Василь Пінчук зробив чимало добрих справ. Якщо раніше стомлювалися від роботи, то тепер – від її пошуків, невизначеності, турбот про збереження персоналу. Проблем багато, вони багатопланові. Окремим пунктом стоїть найефективніше використання сільгоспвиробниками меліорованих земель. Пам'ятається, на осушених землях до 90-х років стабільно отримували високі врожаї, сьогодні ж успіх мають лише окремі господарства. Що й казати, на це впливає декілька чинників: те ж розпаювання земель сільськогосподарського призначення, зміна форм власності, припинення державної допомоги на реконструкцію та технічне переоснащення об'єктів водогосподарського комплексу.

- Україна належить до країн, де меліорація є одним із визначних чинників загального виробництва продуктів харчування, сировиною для промисловості, гарантом продовольчої безпеки держави. Загальна площа меліорованих земель сягає 5,5 млн. га, з яких 2,2 млн. – зрошуваних, 3,3 – осушених, - наголошує Василь Пилипович, акцентуючи, що в ставках і водосховищах заакумульовано водні ресурси, достатні для стабільної роботи впродовж року галузей економіки та забезпечення потреб населення.

Разом з тим керівник мріє про оновлення парку спеціалізованої меліоративної техніки, насосів, електродвигунів та іншого обладнання, що відпрацювало амортизаційні терміни. Вкрай необхідні збільшені асигнування на обслуговування та модернізацію меліоративних об'єктів.

- Меліоратори – це люди складної почесної професії, які повернули життя тисячам заболочених гектарів, раніше повністю непридатних для сільгоспвикористання, - з гордістю говорить Василь Пилипович, називаючи кращих з кращих виробничників, інженерно-технічних працівників, які є опорою в нелегких трудових буднях. Сам же скромно замовчує, що має подяки від обласного керівництва, нагороджений іменним годинником голови Державного комітету лісового господарства.

Колеги з гордістю відзначають, що в житті їх керівника є два найцінніші пріоритети: робота й сім'я. Дружна та міцна. Це завдяки надійному сімейному тилу досяг усього, що має: визнання та шану. Дружина Зінаїда Василівна (30 років працює в Сарненській ЗОШ № 4 I-III ступенів учителем української мови та літератури) завжди підтримує в складні хвилини, дає мудрі поради. Між іншим, скоро виповнюється 35 років їх

подружнього життя, яке прожили, як і їх батьки, у любові та злагоді. Обидві дочки Наталя й Ольга мають вищу освіту, Наталія працює поруч з батьком, а Ольга обрала професію лікаря. Щасливий Василь Пилипович, що одружилися донечки, що має хороших зятів В'ячеслава та Віталія. Старший займається підприємницькою діяльністю, молодший - працівник відділення СБУ в Рівненській області. Хоч уже самі батьки, але часто йдуть за порадою до Василя Пилиповича. Не помилюся, коли скажу, що найбільше радують онуки, яких у щасливого дідуся троє: Дмитрик, Артемко й Марійка. Подумала, воістину повнокровне життя ювіляра варте прикладу та наслідування для інших. Адже нині так мало зустрічаємо особистостей, які вміло ведуть сімейний корабель і підприємство, яке очолює через рифи випробувань. Та й скромність, доброзичливість і довіра, стриманість і коректність керівника, який уміє залагодити конфлікт, пропонує розумні компроміси забезпечують благополучну атмосферу в колективі меліораторів, який сердечно вітає свого очільника з 60-річчям і зичить всіляких життєвих гараздів.

Раїса БРИЧКОВА.